

דברי חכמה

איך אפשר להגדיר אהבה? / אביגיל מגידנה
גרס ©

איך אפשר להגדיר אהבה?
פעם היא אשר ופעם אכזבה
מצליחה לפייס ולפתח כל שער
ממלאת את הנפש בדמע וצער

איך אפשר להגדיר אהבה?
פעם היא פצע ופעם תקווה
מחוללת קסם בין זרים גמורים
משחקת בלב כמו רכבת הרים

איך אפשר להגדיר אהבה?
פעם היא נודדת ופעם יציבה
מעוררת חלום מתוק ומנחם
בוערת ושוברת מבלי לרחם

איך אפשר להגדיר אהבה?
פעם היא רצינית ופעם שובבה
ואולי כדאי פשוט לפל לידיה
הרי אי אפשר לחיות בלעדיה

ניקוד: גילת עירון-בהר

גיליון מס. 2708 * י'ז אדר א' תשפ"ב * 18 בפברואר 2022

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

בקשה להתקבל לחברות

שלום לכל קהילת כפר הנשיא,
נעים להכיר

שמי דור מעין, בן 35.

נולדתי וגדלתי בכפר הנשיא.
אני בן של נעה ואפרים מעין
גם הם בני הקיבוץ והרביעי מבין
ארבעה אחים, רז, דותן וניב.

הסבים שלי הם ממקימי הקיבוץ
וגדלתי עם המורשת והסיפורים הרבים ששמעתי וחוותי. אני מאוד מחובר
לקיבוץ ומרגיש שייך לכאן.

לאחר שירות צבאי ארוך וסיבוב בעולם בו רכשתי חוויות והיכרות עם אנשים
וחברים רבים, החלטתי שהבחירה המתאימה לי ביותר היא לחזור לקיבוץ
ולבסס את חיי פה.

אני עובד במטעי כפר הנשיא מזה 8 שנים ובשנה וחצי האחרונה בתפקיד ניהול
ענף המים של הקיבוץ, עבודה אותה אני אוהב מאוד ומעריך את תרומתה כענף
משמעותי לקיבוץ דבר שמחזק את חשיבותה בעיניי.

כתחביב אני עוסק בגידול ענבים והכנת יין מקומי בשם "תל רומן".

המשפחה המורחבת שלי והרבה מחברי הקרובים נמצאים וחיים כאן ולכן אני
מעוניין לבנות את הבית שלי בכפר הנשיא ומבקש להיות חבר קיבוץ.

שני שובל - אתה משלנו.

**ברוך הצטרפותך לחברות,
והיותך חלק
מבית כפר-הנשיא**

ושבו בנים לגבולם.

כשניתנת לי כאן הזכות לברך בני משק שבוחרים להיות חלק,
ונבחרים להיות חברים בקיבוץ שלנו, לקבל על עצמם אחריות להיות
חלק מהמקום הזה מהקהילה שלנו, מתנגן בתוכי השיר מפעם:
עם ההבטחה של אלוהים לרחל אמנו.

*** וַיֵּשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִיתָךְ נָאִם יְהוָה וְשָׁבוּ בָנִים לְגִבּוֹלָם. ירמיהו לא טז.**

ושמחת עולם על ראשם.

ונטעו כרמים ושתו את יינם ועשו גנות ואכלו את פריים... (מן המקורות)

על דא ועל הא / חעט: תחר וולפין

שם המדור שלי הוא על דא ועל הא. זהו שם בלתי מחייב, והוא מאפשר לי לפטפט את עצמי לדעת. כאשר אני שומרת את הדפים השבועיים אני נותנת להם שם, שכולל את המילים על דא ועל הא, ואז אני מוסיפה מספר סידורי, כדי שייקל לי למצוא אותם במחשב. כך הגעתי כבר לגיליון מספר "תשפ"ב 20". כלומר, כבר עשרים שבועות שאני כותבת בשנת תשפ"ב, ולזה יש להוסיף את תשפ"א ותש"ף... ממש פטפטת...

ובכל יום רביעי, לקראת הצהריים, אני חושבת שאין לי על מה לכתוב, ואני מתכוננת כבר לשלוח הודעה לשושנה שרק בנוסח: מצטערת – הפעם לא נבט לי הפטפוט השבועי, אבל אז, איכשהו זה יוצא. והנה על דא ועל הא מספר 20 לשנת תשפ"ב.

• 929

929 פרקים יש בתנ"ך. אני לא קראתי את כולם. בבחינת הבגרות שאני נבחנת בה נכללו 200 פרקים. מאז הצטמצמה תכנית הלימודים, והיום – פחות פרקים והיום גם, בשקט בשקט קורה משהו מהפכני במדינת היהודים: מקצוע התנ"ך יירד מרשימת מבחני הבגרות החיצוניים שתלמידינו ייבחנו בהם. אינני יודעת אם לימוד ספר הספרים יחדל מלהיות חובה על תלמידינו, אבל כנראה שהם לא יצטרכו להיבחן לבגרות.

הרפורמה אשר רשומה על שמה של שרת החינוך יפעת שאשא ביטון, היא רפורמה ישנה מאד. לפני למעלה מעשרים שנה, הוציא מנכ"ל משרד החינוך, ד"ר שמשון שושני, חוזר מנכ"ל, ובו הצעה לצמצם את מספר בחינות הבגרות החיצוניות, ולהמיר את הבחינות במקצועות האחרים, בעבודות. חשבתי אז, ואני חושבת עכשיו שהרעיון הוא מעולה, אם כי יש בו לא מעט קשיים ביישום. בכל אופן שווה ללכת לקראת יישום הרפורמה הזאת.

עוד נשמע בוודאי אתם זעקותיהם של ראשי הפקולטות למקרא באוניברסיטאות, ושל ארגון המורים. כדי ליישם רפורמה יש "לפצות" את הנפגעים על מנת להסיר את התנהגויותיהם. אני סקרנית לגבי ההמשך.

ומעניין לעניין באותו עניין, התחלתי באומרי, שיש 929 פרקים בתנ"ך. הרעיון שאפשר לקרוא פרק אחד ביום, קרם עור וגידים לפני כמה שנים. היוזמה וההובלה הייתה של הרב ד"ר בני לאו (ממש כיף לשמוע את ההרצאות שלו). וליוזמה הוא קרא 929.

לפני שבועיים הסתיים המחזור השני של קריאת כל 929 פרקי התנ"ך וביום ראשון שעבר התחיל המחזור השלישי, שיסתיים בעוד פחות משלוש שנים.

אני רשומה לקבוצת הוואטסאפ 929 ומקבלת כל יום לטלפון שלי את הפרק היומי. הפרק של היום הוא בראשית, פרק ט' (אחרי המבול), מקבלים תקציר של הפרק, ובנוסף כמה נקודות שכדאי לשים לב אליהן. אפשר להאזין לקריאה מעולה של הפרק מפי עומר פרנקל, אשר מזכיר לי מאד גם את משה חובב, גם את שלמה ברטנוב וגם את עמיקם גורביץ', שלושה מהקריינים המיתולוגיים של פרקי היום בתנ"ך. ויש פרשנויות, וסיפורים לילדים. עושר גדול מאד.

לא חייבים לקרוא הכל, לא חייבים לקרוא כל יום, אבל העובדה שכל העושר הזה נמצא אצלי בטלפון הנייד, מאפשרת לי הצצה מפעם לפעם, כשאני יושבת, למשל בתור לרופא....

• ועוד על טלפונים חכמים:

יום אחד ראיתי הודעה על קורס מיוחד בזום, לאנשים מבוגרים (כן כן, זקנים) אשר רוצים ללמוד כל מיני טיפים על השימוש בטלפון הנייד החכם. הקורס היה בחינם! נרשמתי. בפעם הראשונה שנכנסתי לקורס, ראיתי שאני אחת מ.... 2600 צופים!!! המורה, אשר קרימולובסקי, תושב אלון שבות בגוש עציון, מלמד בהתלהבות רבה כל מיני פטנטים בשימוש בטלפון.

כשהסתיים הקורס החינמי, הוזמנו להצטרף לקורס בתשלום (ממש קטן) לקורס נוסף. בשיעור האחרון למדתי איך להעלות סרטונים שצילמתי ליו טיוב. לפני כן למדתי להשתמש באופציה של הקלטה בוואטסאפ, ואני שולחת לנכדים הקטנים, כל ערב סיפור או שיר, והם נהנים.. ועוד ועוד דברים שמאפשרים לי שימוש מורחב יותר בטלפון.

מי שרוצה להצטרף לקורסים של קרימולובסקי, ימצא אותו בגוגל.

שורה תחתונה:

הטכנולוגיה יכולה להביא לנו הרבה דברים מעולים.

הקורונה, הביאה אתה את השימוש הנרחב בזום. אני, כאישה קשישה, שחיה בפריפריה – ממש נהנית מהטכנולוגיה הזאת.

שבת שלום

תמר וולפין

הלינה המשותפת מול הלינה המשפחתית

רחל גינת

השבוע שודר בערוץ כאן 11 בטלביזיה סרט דוקומנטרי שהופק בעקבות ספר מאת אוריין צ'פלין, בשם "ארבע שעות ביום", בו היא מראיינת 13 אימהות, כיום נשים זקנות, שגידלו את ילדיהן בלינה המשותפת. בסרט רואיינו בעיקר אמהות מהשומר הצעיר, וצוין בפתיחה שבקיבוצים אלה עברו ללינה משפחתית רק בשנות התשעים ואילך.

הסרט עורר שיח ער בין נשות כפר הנשיא, על האבסורד שבמסירת תינוק רך לחינוך וללינה הרחק מאמו, על תחושות האמהות ועל חלקן של הנשים בהקמת הקיבוץ.

אצלנו בכפר היו כבר בשנות החמישים כמה אמהות שהובילו בנחישות את המאבק למען הלינה המשפחתית. שמה של רות גולן הוזכר השנה בנושא זה, כנושאת הדגל. אנו היינו בין הקיבוצים הראשונים שהעזו לעשות את המהפך.

יש לזכור שבימים ההם "צו התנועה" היה משמעותי מאוד. והתנועה הקיבוצית התנגדה לחלוטין לצעד הזה. קשה מאוד לשפוט בתנאים של ימינו את ההורים (ובעיקר האמהות) של אז. לרובם לא היו כאן הורים ללמוד מהם (או הורים בכלל), חיהם היו מוקדשים למטרה של הקמת הקיבוץ ומדינת ישראל, והם הקפיאו רצונות ומאווים אישיים כדרך חיים. "עושים מה שצריך!" כך מה שנראה כיום כאבסורד מוחלט והתעלמות מהרגש הכי בסיסי – צורך האם להיות צמודה לתינוק, וההפך – נראה אז הגיוני לרבים, במיוחד כשהתינוק נמסר לטיפולן המקצועי של מטפלות שלמדו את הנושא. יש לזכור שבשנים הראשונות היה גם האספקט הבטחוני והבטיחותי, לרכז את התינוקות והילדים במבנה הכי בטוח, עם מים זורמים ושאר תנאים.

בתנועה, ולחלק מהחברים, היה חשש אמיתי שהלינה המשפחתית תביא להרס חיי החברה, כי הורים לא ישתתפו באסיפות, בישיבות ובחיי התרבות בערב.

החל משנת 1962 התקיימו כאן אסיפות רבות ודיונים לוהטים, כולל ישיבות עם אנשי איחוד הקבוצות והקיבוצים, שאסרו עלינו (!) את המהלך. לאחר דיונים ואף איומים תוך משפחתיים, ולא מעט עזיבות של משפחות את הקיבוץ על רקע זה,

באוגוסט 1963 החליטה האסיפה החלטה סופית: **"ההצעה לשנינו שיטת הלינה ללינה משפחתית - אושרה."** בהצבעה השתתף רוב חריג של 115 חברים. (באסיפות רגילות

השתתפו כ-30 איש ואישה). הצביעו בעד: 72 (2/3), נגד: 37 (1/3), נמנעים: 4.
גם בהמשך נערכו דיונים רבים, והפעם על הגיל בו יצאו הילדים מלינה בבית
הוריהם, ויעברו לחדרי נעורים.

בנובמבר 1963 הוחלט באסיפה שסידור הלינה המשפחתית יחול מהלידה עד
לגיל 12-14 (לעומת הצעות אחרות: עד גיל 9, או עד גיל 18).
וחילוקי הדעות המשיכו לסעור, ובמרץ 1964 הוחלט באסיפה ש:
כיתות "עשור" ו"אייל" יצאו גם הן ללינה אצל ההורים, לשנתיים.
הסיבה: מספר משפחות שאחרת לא יחוו כלל את הלינה המשפחתית.

ברקע ההחלטה עמדו הורים משלוש משפחות, שהילדים הצעירים ביותר שלהן
היו בכיתות עשור או אייל, והיו (בעיקר האמהות) מגדולי הנאבקים על החלפת
השיטה. הציבור שוכנע שלא הוגן
שהם לא ייהנו מפירות המאבק, גם
אם ילדיהם כבר מזמן לא בגיל הרך.

הלינה המשפחתית הונהגה כאן
בפועל בקיץ 1964, לאחר שהקיבוץ
בנה תוספת של חדר למשפחות עם
ילדים.

כבת לכיתת עשור אציין שאנחנו היינו אז בני 12-13, תחילת גיל ההתבגרות,
והתנגדנו נחרצות לעבור לפתע להשגחת ההורים. ערכנו הפגנה סוערת (במקום
בו נמצא היום מגרש החנייה הראשי), ורק לאחר כמה ימים (או שבועות?) קבלנו
את רוע הגזרה.

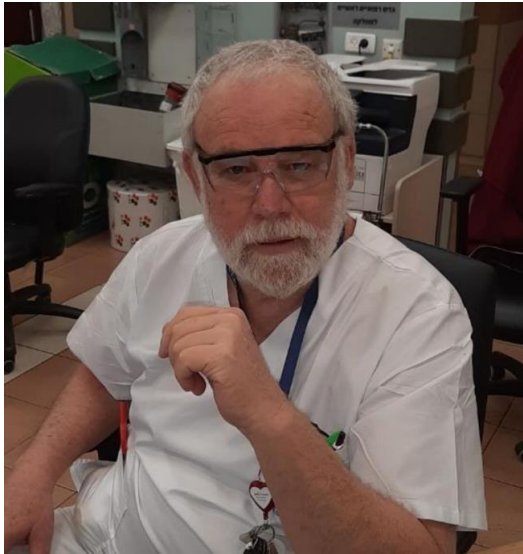
לקינוח אומר שאינני נכללת בין בני המשק שבשנים האחרונות משתלחים בדור
המייסדים, כותבים ספרים סוחטי דמעות על ילדותם וכד'. סה"כ ילדותנו הייתה

מאושרת, מושקעת ועשירה.
משערת שלא יצאנו "שרוטים"
יותר מילדים שישנו בבית
הוריהם.

עם זאת, כאשר נעשיתי לאם,
היה לי ברור שלא אפרד מבתי
בלילה בשום אופן. לא אגור
במקום שלא מאפשר זאת.
אבל זו הייתה תקופה שונה.

נעים להכיר / יובל עזריה

השאלות זהות בכל שבוע,
השאיפה היא
להכיר את כל חברי הקהילה
והשבוע: **דודי פוקס**
גר ליד מגרש הכדורסל

איך הגעתי לקיבוץ?

לפני שעברתי לכפר הנשיא הייתי חבר בקיבוץ קלי"ה ליד ים המלח. אפרים ונועה מעיין היו בשנת שירות בקלי"ה ודרכם הכרתי את רחלי אשתי ועברנו לפה. קלי"ה היום הוא קיבוץ מאוד מבוסס כלכלית אבל בעבר הדברים לא היו ככה. בזמנו הוא היה קיבוץ צעיר וכפר הנשיא נחשב ישוב "מבוסס ומאורגן" והיו בו בתי ילדים. לכן עברנו לכאן כדי לגדל משפחה. כבר ביום הראשון שלי בכפר הנשיא שלחו אותי לעבוד בחקלאות. היום הראשון היה בקטיף תפוחים אצל מטי דיבון שהתרשמה מהעברית הטובה שלי וניסתה לברר באיזה אולפן למדתי 😊. ואני בכלל צבר.

בהמשך עבדתי בעוד ענפים וגם בצאן אצל ג'רמי. זו היתה תקופה טובה של הצאן וגם תקופת הזוהר של הרוגבי בארץ. כל מי שעבד אצל ג'רמי היה חייב גם להשתתף במשחקי הרוגבי ובכל מוצ"ש הייתי חוזר חבול וחבוט. אח"כ עבדתי גם במפעל "הבונים" אבל לקראת הסוף הבנתי שהעתיד שם כבר לא כ"כ בשבילי וביקשתי מהקיבוץ לצאת ללימודים. כך התחלתי ללמוד במקביל גם תואר ראשון במדעי הטבע והחיים בבר אילן וגם סיעוד במסגרת לימודי הורים בבי"ח זיו בצפת.

מה אני עושה בחיים?

לא מזמן יצאתי לפנסיה אחרי שנים ארוכות בהן עבדתי כאח חדר מיון ומתאם טראומה בבי"ח זיו בצפת.

מתאם טראומה הוא מי שאחראי לטיפול הכולל של נפגעי טראומה ומגיעים למיון. אלו בד"כ פצועים עם מספר פגיעות בחומרות שונות ומתאם הטראומה נמצא בקשר עם כוחות החירום עוד בדרכם לבית החולים, מנחה את הצוות כיצד להיערך לטיפול ואת סדר הטיפול בין המחלקות השונות בבית החולים ובסוף גם עומד בקשר עם משפחתו של הנפגע. בצבא הייתי חובש קרבי והגעתי עם רקע בתחום.

כשהתחלתי לעבוד בצפת נתנו לי תפקיד מאוד משמעותי של קליטת ה-CT-בבי"ח. זה היה תפקיד מאוד "נחשב" אבל השתעממתי ולא מצאתי בו סיפוק ולא היה בזה עיסוק ברפואה דחופה שבשבילם בחרתי במקצוע.

בשנת 1997 ראיתי פרסום בעיתון שבאיכילוב מחפשים אחים/אחיות לחדר מיון. זו הייתה תקופה "משוגעת" בארץ, היו הרבה פיגועים ואירוע רדף אירוע ולכן היה קשה לגייס צוות לביה"ח. אבל זה היה בדיוק מה שרציתי. התקשרתי אליהם ולמחרת כבר התחלתי לעבוד בחדר מיון. בהתחלה כששאלו אותי מאיפה אני והייתי עונה "מכפר הנשיא" אף אחד לא הכיר וחשבו שמדובר באיזה רחוב בתל אביב. במשך תקופה ארוכה גרתי בקיבוץ והייתי נוסע למשמרות של ארבעה ימים רצופים באיכילוב. היה סביבי צוות מעולה ועבודה אינטנסיבית עם המון מראות קשים אבל גם הרבה הצלחות וסיפוק. עבדתי עם פרופסור יורם קלוגר, באותה תקופה הוא ריכז סביבו קבוצת "משוגעים". בימים של מתיחות היתה הרגשה שמשו עומד לקרות והיינו נשארים במיון כי ידענו שבעוד זמן קצר יתחילו להגיע דיווחים ואחריהם הפצועים.

ב-2004 הרגשתי שהנסיעות כבר קשות ומסכנות אותי והחלטתי לעבור חזרה לבית החולים בצפת.

נקלטתי במיון ובמשך הזמן גם קיבלתי אחריות על ניהול המשמרת במיון. תוך כדי גם עשיתי עוד דברים שקשורים ברפואה הדחופה. אחד המשמעותיים היה

קורס טראומה מאוד ארוך שהוביל אותי ל"הרפתקאות" נוספות. אחת מהן היתה נסיעה להקים חדר מיון בקמפלה שבאוגנדה. זו היתה חוויה מאוד מיוחדת. הבנתי שזה עולם אחר ושהרבה ממה שלומדים אינו רלוונטי לשם. למשל היתה לי הרצאה על טיפול בנפגעי מוח מעל גיל 50 וזה לא רלוונטי כי אנשים שם לא מגיעים בכלל לגיל הזה.

במסגרת תפקידי כמתאם הטרומה הייתי שותף לטיפול בפצועים סורים שהגיעו לארץ במסגרת מבצע "שכנות טובה". בתקופה הזו מדינת ישראל סייעה רבות ואפילו הקימה בי"ח שדה שבו טיפלו בפצועים סורים שנפצעו בקרבות עם דאע"ש בדרום רמה"ג. למדתי להעריך מאוד את הפראמדיקות החיילות ואני מאוד ממליץ לבנות לפני שירות לפנות למסלול הזה. הן צעירות מאוד אבל מבצעות פעולות מדהימות ומצילות חיים ולפעמים גם בתנאים קשים, צריכות לקבל החלטה את מי יש סיכוי להציל ואת מי לא.

הפעילות הזו היתה מאוד משמעותית עבורי והתחלתי לכתוב על כך מאמרים בעיתונות רפואית. חלק מהמאמרים קיבלו הכרה והזמינו אותי מכל מיני מדינות באירופה להרצות על הנושא. אנשי המקצוע רצו לשמוע על הפעילות הלא שגרתית של טיפול בתושבי מדינה שכנה/ עוינת, טיפול במתאבדים וילדים פצועים כאשר יש הבדלי תרבות מאוד גדולים וגם מחסום שפה.

כיום, גם אחרי שיצאתי לפנסיה, אני עוסק בתחום וחבר בפאנל משותף של מתאמי טראומה ביחד עם נציג בכיר ממערכת הבריאות בהודו, נציג מהדסה עין כרם ומנחה מאנגליה. המשתתפים בפורום הם אנשי מקצוע. בנוסף לכך אני מנחה קבוצות של סטודנטים להנדסה באורט בראודה בכרמיאל. אני מעלה בפניהם בעיות טכניות ותפעוליות בעבודה בחדר הטרומה והם מייצרים פתרונות מעשיים לבעיות. ממש לא מזמן נסענו לבית החולים כדי להציג חלק מהפרויקטים ולבחון את היישום שלהם.

קרובי משפחה בקיבוץ:

אשתי רחלי, שתי בנותיי קרני ורותם וארבעת נכדי אמרי, מאיה, איתן ואורי

וכמובן המשפחה המורחבת מונה כנראה עוד כמה עשרות.

כמה מילים על הקיבוץ:

הקיבוץ שלנו התאפיין תמיד בסובלנות וקבלת האחר.

לצערי לפני כמה שנים התרחש פה משבר שהפך למשבר חברתי שמשפיע עד היום על חלקנו. אומרים שהזמן יעשה את שלו וירפא את הפצעים אבל אני חושב שבמקרה הזה זה לא נכון ושנחנו צריכים לעשות משהו אקטיבי כדי לטפל בזה.

אני היום פעיל באופן מלא בפרויקט של "לב הקיבוץ" ואני גאה בו מאוד. אני קורא לעוד אנשים להצטרף ליוזמה ולקחת חלק כמשתתפים או כפעילים. באופן כללי אני חושב שיש בקיבוץ הרבה מקום ליזמות ופיתוח ונותנים לזה קרקע אצלנו.

משהו שאני רוצה לספר:

בתחילת שירותי הצבאי גויסתי לחיל האוויר ולאחר זמן קצר פרצה מלחמת לבנון הראשונה. במהלכה התרחש קרב סולטן יעקב שהיה אירוע מאוד משמעותי וטראומתי בעקבות ריבוי הנפגעים שם, הנעדרים שעד היום לא הושבו ותחושת ההפקרה שחשו הלוחמים בקרב. בפגישה אקראית ראיתי את מיכה לבנה שהיה מ"פ הטנקים בפלוגה ממנה לא חזרו הלוחמים והחלטתי שאצלו אני רוצה לשרת.

בעקבות המלחמה ביקשתי לעבור לשירות בחיל רגלים כדי לתרום יותר ונעניתי בשלילה, אבל התעקשתי ואפילו פניתי לרפול שהיה רמטכ"ל ואישרו לי לעבור לשירות צבאי אחר. משם יצאתי לקורס חובשים והייתי מצטיין קורס. היתה אז מסורת בקורס שמצטיין יכול לבקש להגיע לכל יחידה שירצה לשרת בה ואני ביקשתי להגיע לפלוגה של מיכה לבנה. זו היתה פלוגה מיוחדת שהסגל בה מורכב מקיבוצניקים והחיילים הם בני ישיבות.

זה נשמע אז כמו חיבור של שני קצוות אבל זה עבד מדהים והיה קשר מצוין.
 עם חלקם אני בקשר עד היום. כשהגעתי הפלוגה היתה במצב מנטלי קשה
 והרבה מהלוחמים הדתיים היו עם הרבה ספקות עצמיים לגבי הקרב הנוראי,
 למה הוא קרה, איפה היה אלוהים ותהיות מהסוג הזה.

תודה רבה דודי, נעים להכיר !

**“שמור את מבטך פונה אל הכוכבים, ואת רגליך על
 הקרקע”.**

ציטוט הצלחה ייחודי מאת נשיא ארצות הברית הדגול תיאודור רוזוולט.

**“זה לא משנה כמה החיים נראים לך קשים.
 תמיד ישנו משהו שאתם יכולים לעשות ולהצליח בו”.**

משפט הצלחה מאת הפיזיקאי הנודע, עתיר הפרסים ומעורר ההשראה סטיבן
 הוקינג.

על הדרך / הפינה של דודו

עוד חבר אחד שחסר

1. ב-10 בפברואר שנת 1983 התקיימה בירושלים הפגנת "שלום עכשיו" בדרישה למלא אחר מסקנות ועדת כהן, אשר חקרה את הטבח במחנות הפליטים סברה ושתילה בימי מלחמת לבנון. מסקנות הוועדה הוגשו ביום 7 בפברואר 1983, ובתגובה למסקנות הקשות, שהכילו פסקאות חריפות כנגד ראשי הממשל דאז, ובהם שר הביטחון אריאל שרון וראש הממשלה מנחם בגין, הובילה "שלום עכשיו" הפגנה אשר יצאה ממרכז ירושלים אל משרד ראש הממשלה, שם התקיימה באותה עת ישיבת ממשלה שדנה בממצאים ומסקנות של ועדת כהן.

המפגינים תבעו לקבל את המלצות הוועדה לפיטורי שרון. ההפגנה נתקלה בהתנגדות מתחילת מסלולה, וסבלה מגידופים ומהתנכלויות פיזיות. לשיא הגיעו הדברים כאשר נזרק רימון רסס אל המפגינים שעמדו בכניסה לבניין בנק ישראל מול בניין משרד ראש הממשלה. מפגיעתו נהרג אמיל גרינצווייג ונפצעו תשעה מפגינים.

2. אמיל גרינצווייג, פעיל "שלום עכשיו", היה אז בן 35. יליד העיר קלוז' ברומניה ובן לניצולת אושוויץ. הוא גדל בצרפת ובברזיל ובשנת 1963, כשהתייתם מאביו, עלה לישראל עם אמו ועם אחיו אליעזר והתגורר בחיפה. בוגר האוניברסיטה העברית בירושלים. עבד כמורה למתמטיקה בקיבוצים בנגב ולאחר מכן במכון ון ליר בירושלים. עסק בפרויקטים חינוכיים להקניית תרבות דיון ומשא ומתן סביב נושאים במחלוקת, ולחיזוק ההבנה ההדדית בין נוער יהודי וערבי.

3. "... מה היא אותה התוספת למעורבות, אשר הופכת אותה למחויבות פעילה? כדי לאפיין אותה, אין מנוס מכניסה לדיון במושג העשייה, ודיון זה לא נראה לי קל יותר מן הדיון במושג המחויבות. לפי דעתי, תנאי הכרחי – אך לא מספיק – להפיכת מעורבות, כמאופיינת כאן, למחויבות פעילה, הוא הנכונות לשלם מחיר כלשהו עבור העמדה הנקוטה. נכונות זו לשלם מחיר היא המבחינה בין עמדה שאדם שומר לעצמו "בבטן" ובין עמדה שהוא נוקט ומוכן גם לעשות משהו עבורה..." (אמיל גרינצווייג מתוך עבודה סמינריונית שכתב)

4. בראשית 1984 נתפס הרוצח יונה אברושמי, תושב ירושלים, בעקבות מידע מסוכן משטרתי. למרות שאברושמי הודה במעשה בחקירה, שינה אחר כך את גרסתו וסירב תקופה ארוכה להודות שזרק את הרימון. בשנת 1985 הורשע ברצח ונידון למאסר עולם. ערעור שהגיש על פסק הדין נדחה בשנת 1987. בשלב מסוים הודה אברושמי שוב ברצח וביקש הקלה בעונשו. הוא טען שהושפע מהסתה שהייתה לדבריו באותה עת כנגד אנשי שלום עכשיו, ושלמעשה היה כלי בידיהם של אנשי ימין שברחו אחר כך מאחריות. לדבריו, הוא ראה במפגינים בוגדים. ב-26 בינואר 2011 שוחרר יונה אברושמי עם תום מאסרו.

5. מאז בכל מערכות הבחירות שלאחר הרצח זכה יונה אברושמי להצביע לכנסת. אמיל גריצוויג כבר לא.

לינה משותפת טייק 1

1. השבוע הוקרן בערוץ 11 הסרט "ארבע שעות ביום - הלינה המשותפת בקיבוץ מנקודת מבטן של האימהות"
2. אז קודם כל אני מבקש להזכיר שהיו גם אבות בלינה המשותפת. אבא שלי היה מגיע הרבה להשכיב אותי לישון ולספר לי סיפור של "לילה טוב" לפני השינה.
3. למען האמת היו בלינה המשותפת הרבה חוויות יפות של "יחד ילדים" כזה. אבל היו גם ימים ולילות קשים מנשוא. ובעיקר לילות של געגועים עזים להורים וברחות אל חדר ההורים באישון לילה.

4. כאשר ראיתי את כל הנשים והאנשים הערכיים האלה מהקיבוץ הארצי, מזכרתי לפתע שהילד היחידי בשוה"צ שקרא לאבא שלו אבא היה מיכאל קובנר...

לינה משותפת טייק 2

ארבע שעות ביום - הלינה המשותפת בקיבוץ (מנקודת מבטם של הילדים)

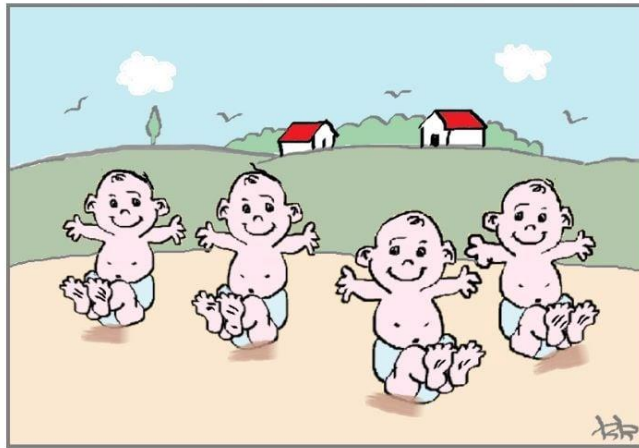
1. טייק 2 יוצא קצת כמו משפט שלמה והאם השנייה...

2. אז ככה, ידידי ורעי האהוב עלי מאוד המשורר עלי אלון זכרו לברכה, בעל 'מדרש הקרפדים' ועוד הרבה ספרי שירה אחרים, סיפר לי פעם שכאשר נולד יחד עם אחיו התאום יונה בשנת 1935 בקיבוץ עין שמר, אימם שפעה חלב לרוב. יחד איתם בבית התינוקות הייתה אם שהתקשתה מאוד להניק את תינוקה. נוצרה בעיה. מצד אחד אם שופעת חלב ומנגד אם שאין לה די חלב.

3. יושבה ועדת הגיל הרך, השם יעקב חזן ייקום דמה, ולאחר דיון חינוכי מעמיק החליטה ברגישות רבה שאימא של עלי ויונה תניק את ילדיה זמן קצוב וכאשר הזמן הקצוב יסתיים יהיה עליה לעבור ולהניק את התינוק של האם השנייה.

4. ויום אחד כאשר אימא של עלי ויונה הניקה את ילדיה כמה דקות יותר מעבר לזמן שהוקצב לה, הלכה האם השנייה במר ליבה עליה להתלונן לוועדת הגיל הרך שאימא של עלי גוזלת את החלב שמגיע בדין לתינוק שלה.

5. לדין הזה קראו אז "דין התנועה".

פינת הקריקטורה השבועית:

22.2 מיכי קורן

ניסן פלמה

רותם איילון

גל וויאט

23.2 עמליה נוי

ענבל מאור

גאיה חייט

24.2 פול בילגורי

נעמי טטאשי

עמנואל חן

18.2 מרקי מרקוסון

אהרון ליאני

19.2 טום כץ

20.2 ארי שטיינר

21.2 אודי אדלר

אורה אגם

עיטם ג'רבי

עיליי חייט

**"בחיים יש אפשרות לבחור בין שתי דרכים: לחכות ליום
מיוחד שיגיע, או לחגוג כל יום מיוחד."**

ראשיד אוגולארו

קורונה, נזר הבריא

שלמה בכר

נגף העולם ואובד עצות // מול נגיף מנצח בראש חוצות. //
 מציף ביד חזקה ובזרוע נטויה // בגלים של פגע וחנק ומכה טריה. //
 לועג לחכמת המספן, במסכה של מוקיון // כשנגיף הפתר, הוא
 כוכב עליון. //
 כך, עוד זה מודבר וזה בא: // מגיח מן הפלים, ששם הוא נחבא. / כי הנה,
 נגיף בתא עבר, // הדלתא חלפה הלכה לה מכבר. // וכבר עוד וירוס עומד
 אחר כתלנו, // משגיח מחלונותינו. // נגיף האו-מיקרון, שמעצים את
 הנגע. // קטן רק בשמו, אך מחולל הדבקות מכה. // וכבר מציצים מן
 החרקים** // וריאנטים חדשים, שלתורם מחכים. //
 יש אומרים: "להד"ם! // זוהי סתם עליית דם. // של רשת מרשעת,
 שבפני עור שמה מכשול, // כדי שתוכל להשתלט עליו ולמשל. //
 כי אנחנו הדגים במים העכורים. // מכורים לטובת נסויים מכורים. //
 ויש אחרים המוצאים בתנ"ך, // בספר דברים, בין מטר הקללות
 שנתך, // אזהרה, ש"כל חלי וכל מכה, // אשר לא כתוב בספר התורה"***. //
 יחולו על ראשינו, הסוטים מן הדרך הישרה. //
 אבל הלב, שכרגיל הוא דומם. // שלא מאמין שיש גוף נסתר שזומם, // או
 כוח עליון נוטר ונוקם. // הלב סומך על מדע שאין בו כזב. // שככל יכלתו
 עושה את המיטב. // מודע למציאות דיאלקטית בטבע, // שבו ניגודיות
 מצויה דרך קבע. //
 אז באירונה זהירה נתנחם: // אחרי שתובס הקורונה וכבר לא תלחם, //
 הגלגל שחוזר תמיד בעולם // שוב ימציא לו עוד וריאנט נעלם, // במחזור
 שאף פעם לא תם לא נשלם. //

* ישעיהו א' 6 בשינוי קל. **שיר השירים ב' 9. ***דברים כ"ח 61.

סיכום שבועי של המשקעים בכפר הנשיא

"שבוע" = מיום ד' עד ג' עקב ימי הפירסום בדברי הכפר

הקישור לאתר הגשם:-

<http://www.hupo72.space/01/community/raincharts>

אתר המשקעים כ.ה

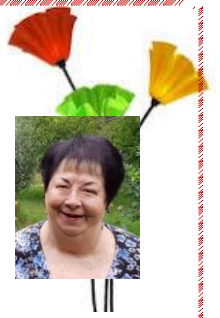

KH Rain charts

שבוע	מתאריך	לתאריך	מ"מ	מצטבר שנתי
1	27/10/2021	02/11/2021	5.10	5.10
2	03/11/2021	09/11/2021	0.00	5.10
3	10/11/2021	16/11/2021	0.00	5.10
4	17/11/2021	23/11/2021	16.60	21.70
5	24/11/2021	30/11/2021	0.00	21.70
6	01/12/2021	07/12/2021	3.10	24.80
7	08/12/2021	14/12/2021	28.20	53.00
8	15/12/2021	21/12/2021	97.00	150.00
9	22/12/2021	28/12/2021	10.90	160.90
10	29/12/2021	04/01/2022	10.30	171.20
11	05/01/2022	11/01/2022	0.70	171.90
12	12/01/2022	18/01/2022	47.10	219.00
13	19/01/2022	25/01/2022	42.20	261.20
14	26/01/2022	01/02/2022	84.90	346.10
15	02/02/2022	08/02/2022	42.30	388.40
16	09/02/2022	15/02/2022	19.90	408.30
17	16/02/2022	22/02/2022		
18	23/02/2022	01/03/2022		
19	02/03/2022	08/03/2022		
20	09/03/2022	15/03/2022		
21	16/03/2022	22/03/2022		
22	23/03/2022	29/03/2022		
23	30/03/2022	05/04/2022		
24	06/04/2022	12/04/2022		
25	13/04/2022	19/04/2022		
26	20/04/2022	26/04/2022		
27	27/04/2022	03/05/2022		

זה השבוע
האחרון
כרגע

כאן אין כלום, כי לא היה
כלום

משולחן העורכת / שושנה שרקי

ביטויים של הכרת תודה על כל יום

"הכרת התודה היא לא רק המעלות הגדולה ביותר, אלא היא קשורה גם לשאר"

ביטוי חכם זה מיוחס לפוליטיקאי הסופר ולסופר מרקו טוליו קיקרו. לדעתו, **כל האנשים אסירי תודה יש לב גדול** של סגולות גדולות הקשורות. לדוגמה, מי לא מסוגל להודות, בקושי יש את היכולת להזדהות עם האנשים סביבו.

"העונג שחווה במציאת אדם אסיר תודה הוא כל כך גדול ... שכדאי לא להסתכן"

הפילוסוף הגדול סנקה היה האדריכל של אחד הביטויים הטובים ביותר של הכרת תודה. למרות שזה אנוכי, כולנו מרגישים תחושת אושר עצומה לשמוע מישהו מקדיש ביטויי הכרת תודה: בתוך תודה זו, מתוך החיבוק הזה, הולך להכרה. באמצעותו, אנו מודעים לעתים קרובות כי השני הבחין מחווה שלנו מעריך את זה. מצד שני, זה מחזק את ההערכה העצמית שלנו כי זה משאיר אותנו עם התחושה שאנחנו יכולים לתרום משהו בעל ערך.

"מי שלא מעריך טובה קטנה, לא מודה לגדול"

מוחמד ביטא את המילים האלה לפני זמן רב. הנביא הזה מזהיר אותנו אי-אפשר לבטוח באנשים כפויי טובה. מי שלא נוהג להביע את הכרת התודה על הדברים הקטנים בכל יום, לא יעשה זאת במצבים קיצוניים יותר.

"כאשר אתה שותה מים, זכור את המקור"

זה פתגם סיני קורא לנו לחשוב על התפיסות שלנו. כאשר מישהו עוזר לך, לא לשכוח את זה. בדרך להצלחה וגילוי עצמי כולנו זקוקים לאחרים כדי להושיט יד.

"הכרת התודה של רבים אינה אלא התקווה הסודית לקבלת הטבות חדשות וגדולות"

הסופר והצבא הצרפתי פרנסואה דה לה רושפוקוולד היו מאוד ברורים לגבי המקרה הזה. ישנם אנשים רבים המעוניינים להשתמש בהכרת תודה כדי לקבל הטבות בתמורה. הכוח שלך הוא להבחין בין הצבועים מאלה שבאמת מרגישים אסירי תודה.

"כילדים, היינו אסירי תודה על אלה שמילאו את הגרביים שלנו לחג המולד.
למה אנחנו לא מודים לאלוהים על זה שמלא לנו את הגרביים ברגליים?"

להקים אתגר לעשות אינטרוספקציה ולשאול את עצמנו אם אנחנו באמת מודים לאחר

